

Sygn. akt I C 1970/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 kwietnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący : SSO Andrzej Żelazowski

Protokolant: Dominika Lasek

po rozpoznaniu w dniu 12 kwietnia 2016 r. w Krakowie

na rozprawie

sprawy z powództwa **M. W.**

przeciwko **G. M., D. W., A. M., K. S. oraz Szpitalowi (...) w K.**

o ochronę dóbr osobistych

I. oddala powództwo;

II. odstępuje od obciążania powoda kosztami procesu;

III. przyznaje adwokatowi M. O. od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Krakowie kwotę 442,80 zł (słownie złotych: czterysta czterdzieści dwa 80/100) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu.

Sygn. akt IC 1970/13

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 12.04.2016 r.

Powód M. W., w ostatecznie określonym piśmie z dnia 27.02.2014 r. (k. 32-33) żądaniu pozwu wniesionego w dniu 08.11.2013 r. przeciwko pozwanym G. M., D. W., A. M., K. S., domagał się ochrony dóbr osobistych poprzez nakazanie pozwanym złożenia stosownego oświadczenia do akt sprawy o sygn. II K 1488/08/N o treści jak w piśmie powoda z dnia 27.02.2014 r.

Na uzasadnienie żądania powód wskazał, że w wyniku wydania przez pozwanych opinii psychiatrycznej z dnia 16.05.2013 r. do akt sprawy II K 1488/08/N o stanie zdrowia detencjonowanego, w wyniku przedstawienia okoliczności i faktów, które bądź w ogóle nie miały miejsca, a więc nieprawdziwych, bądź zostały przeinaczone, doszło do naruszenia jego dóbr osobistych, w szczególności w postaci jego dobrego imienia i godności osobistej.

Powód podał, iż naruszenia dóbr osobistych upatruje w zawartych w opinii sformułowaniach, twierdzeniach i zwrotach szczegółowo opisanych w piśmie precyzującym żądanie z dnia 27.02.2014 r., w szczególności powód nie zgadza się z twierdzeniem zawartym w rzeczonyj opinii, iż nadal wymaga stosowania środka zabezpieczającego w postaci umieszczenia w szpitalu psychiatrycznym z uwagi na rozpoznanie, zdaniem powoda błędnie, choroby psychicznej – schizofrenii paranoidalnej.

W odpowiedzi na pozew (k. 46) pozwane G. M., A. M. i K. S. wniosły o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu. Pozwane przyznały, że na polecenie Sądu Rejonowego dla Krakowa - Nowej Huty w Krakowie, Wydział II Karny wydały do sprawy o sygn. akt II K 1488/08/N opinię sądowo – psychologiczną w sprawie dentencjonowanego powoda M. W.. Wskazały, iż rzetelność opinii oraz jej wartość pod względem zarówno formalnym jak i merytorycznym została oceniona przez Sąd. Opinia ta zgodnie z wymogami zawiera rozpoznanie choroby oraz opis zachowań pacjenta, istotnych jako objawów psychopatologicznych. Zarówno rozpoznanie choroby, zaburzeń czy to psychicznych czy somatycznych i opis ich objawów nie narusza dóbr osobistych pacjenta.

Pozwana D. W. w odpowiedzi na pozew (k. 47- 48), zarzuciła, iż nie posiada legitymacji biernej do występowania w niniejszej sprawie, ponieważ nie jest autorem opinii psychiatrycznej o stanie zdrowia powoda z dnia 16.05.2013 r., sporządzonej do akt sprawy II K 1488/08/N, a w konsekwencji nie mogła dopuścić się zarzucanego naruszenia dóbr osobistych powoda. Wskazała, iż składając swój podpis na przedmiotowej opinii oraz piśmie z dnia 16.05.2013 r. działała wyłącznie jako Dyrektor S. (...)J. B. (1) SPZOZ w K., stwierdzając wykonanie spoczywającego na kierowniku zakładu zamkniętego, w którym realizowany jest środek zabezpieczający, obowiązku przesłania opinii o stanie zdrowia powoda zgodnie z art. 203 § 1 k.k.w.

Pozwana podniosła także, że działanie biegłego, który na mocy art 203 § 1 k.k.w. wydaje opinię o stanie zdrowia sprawcy oraz kierownika zakładu zamkniętego, który na podstawie w.w. przepisu powyższą opinię przesyła do sądu, nie może zostać uznac za bezprawne, ponieważ znajduje ono uzasadnienie w obowiązujących przepisach prawa.

Postanowieniem z dnia 26.06.2014 r. Sąd wezwał do udziału w sprawie w charakterze pozwanego Szpital im. dr J. B. w K. (k.65).

W odpowiedzi na pozew (k.77-79) pozwany Szpital im. dr J. B. w K. wniosł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz strony pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko pozwany Szpital zaprzeczył, jakoby dopuścił się naruszenia dóbr osobistych powoda. Pozwany wskazał, iż powód przebywał na Oddziale (...) w w.w. placówce w okresie od dnia 28.04.2009 r do dnia 24.09.2013 r. na podstawie postanowienia Sądu Rejonowego dla Krakowa – Nowej Huty w Krakowie z dnia 9.03.2009 r., sygn. akt II K 1488/08/N, w przedmiocie umorzenia postępowania i orzeczenia środka zabezpieczającego w postaci umieszczenia w zamkniętym zakładzie psychiatrycznym. W związku z realizacją w.w. orzeczenia dyrektor Szpitala zgodnie z dyspozycją z art. 203 § 1 k.k.w. przysyłał nie rzadziej niż co 6 miesięcy opinie biegłych o stanie zdrowia powoda i o postępach w jego leczeniu. W ocenie pozwanego wszystkie zawarte w opinii stwierdzenia dotyczące sposobu zachowania powoda oraz wypowiedzanych przez niego treści, w tym gróźb kierowanych do personelu szpitala oraz jego pacjentów, są prawdziwe i zgodne z rzeczywistością. Również diagnoza stanu zdrowia psychicznego powoda, na podstawie której stwierdzono u niego przewlekłą chorobę psychiczną o charakterze schizofrenii paranoidalnej, jest prawidłowa. Choroba ta została stwierdzona u powoda także w opinii sądowo – psychiatrycznej z dnia 19.11.2008 r. sporządzonej przez biegłych dr n. med. S. T. (1) i lek. B. P., w oparciu o którą orzeczono wobec niego środek zabezpieczający. W kolejno wydawanych przez pozwany Szpital opiniach o stanie zdrowia psychicznego każdorazowo wskazywano na zdiagnozowaną u powoda chorobę psychiczną w postaci schizofrenii paranoidalnej. W oparciu o powyższe opinie Sąd po ich przanalizowaniu i ocenie orzekł o dalszym zastosowaniu wobec powoda środka zabezpieczającego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Postanowieniem z dnia 9.03.2009 r., sygn. akt II K 1488/08/N, Sąd Rejonowy dla Krakowa – Nowej Huty w Krakowie, na zasadzie art. 17 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 31 § 1 k.k., umorzył postępowanie karne przeciwko powodowi M. W. o czyny opisane we wniosku Prokuratora i na mocy art. 93 oraz art. 94 § 1 k.k. orzekł wobec powoda środek zabezpieczający w postaci umieszczenia w zamkniętym zakładzie psychiatrycznym.

O zastosowaniu wobec powoda tego rodzaju środka zabezpieczającego Sąd orzekł w oparciu o opinię sądowo - psychiatryczną wydaną na podstawie badania psychiatrycznego powoda, leczenia szpitalnego, przeprowadzonej obserwacji, badań dodatkowych i dokumentacji lekarskiej. W opinii tej biegli psychiatrzy stwierdzili u powoda M. W. przewlekłe, psychotyczne zaburzenia psychiczne o obrazie procesu rozstrzępionego z urojeniami, schizofrenię urojeniową. Wskazali na brak u powoda poczucia choroby i potrzeby leczenia. Biegli uznali, że powód wymaga umieszczenia w szpitalu psychiatrycznym z przyczyn wskazanych w art. 93 i 94 § 1 k.k., bowiem w przypadku jego pozostawiania na wolności istniałoby wysokie i realne prawdopodobieństwo dokonania przez niego z przyczyn chorobowych takich samych lub podobnych czynów jakie mu zarzucono.

Postanowieniem z dnia 28.04.2009 r., Sąd Okręgowy w Krakowie, Wydział IV Karny – Odwoławczy, sygn. akt IV Kz 281/09, po rozpoznaniu zażaleń podejrzanego i jego obrońcy, utrzymał w mocy postanowienie Sądu Rejonowego dla Krakowa – Nowej Huty w Krakowie z dnia 9.03.2009 r., sygn. akt II K 1488/08/N.

dowód: postanowienie Sądu Rejonowego dla Krakowa – Nowej Huty w Krakowie z dnia 9.03.2009 r., sygn. akt II K 1488/08/N, k. 78 – 114, postanowienie Sądu Okręgowego w Krakowie, Wydział IV Karny – Odwoławczy z dnia 28.04.2009 r., sygn. akt IV Kz 281/09, k. 115 – 120 - akta II K 1058/13/P.

W wykonaniu orzeczenia o zastosowaniu środka zabezpieczanego powód M. W. został umieszczony na Oddziale (...) Szpitala im. dr J. B. w K. w warunkach wzmocnionego stopnia bezpieczeństwa, gdzie przebywał w okresie od dnia 28.04.2009 r. do dnia 24.09.2013 r.

Dalsze stosowanie wobec powoda środka zabezpieczającego było utrzymywane w oparciu o kolejno wydane przez Sąd Rejonowy dla Krakowa – Nowej Huty postanowienia z dnia 24.07.2009 r., sygn. akt II Ko 3543/09/N, z dnia 4.03.2010 r., sygn. akt II Ko 563/10/N, z dnia 22.10.2010 r., sygn. akt II Ko 3660/10/N, z dnia 21.04.2011 r., sygn. akt II Ko 755/11/N, z dnia 11.10.2011 r., sygn. akt II Ko 3395/11/N, z dnia 27.01.2012, sygn. akt II Ko 454/12/N, z dnia 11.06.2012, sygn. akt II Ko 2568/12/N, z dnia 3.12.2012 r., sygn. akt II Ko 5318/12/N, z dnia 8.08.2013 r., sygn. akt II Ko 4036/13/N.

Sąd wydając w.w. orzeczenia miał na względzie, iż u powoda nie uzyskano wystarczającej poprawy stanu zdrowia i środek zabezpieczający wobec niego winien być nadal stosowany albowiem istniało nadal wysokie prawdopodobieństwo popełnienia przez niego czynu zabronionego podobnego rodzaju.

D. nie godził się z zapadłymi orzeczeniami o dalszym zastosowaniu wobec niego środka zabezpieczanego i działając osobiście lub przez swojego obrońcę składał na powyższe postanowienia zażalenia. Sąd Okręgowy w Krakowie, Wydział V Penitencjarny i Nadzoru nad Wykonaniem Orzeczeń Karnych uznając w.w. zażalenia za niezasadne orzekł o utrzymaniu zaskarżonych postanowień w mocy.

dowód: postanowienie Sądu Rejonowego dla Krakowa – Nowej Huty z dnia 21.04.2011 r., sygn. akt II Ko 755/11/N, k. 82, postanowienia Sądu Okręgowego w Krakowie, Wydział V Penitencjarny i Nadzoru nad Wykonaniem Orzeczeń Karnych z dnia 28.05.2010 r., sygn. akt Kzw 458/10, z dnia 10.12.2010 r., sygn. akt V Kzw 1541/10, z dnia 11.07.2011 r., V Kzw 745/11, z dnia 15.12.2011 r., sygn. akt V Kzw 1564/11, z dnia 29.02.2012 r., sygn. akt V Kzw 322/12, z dnia 30.07.2012 r., sygn. akt V Kzw 1039/12, z dnia 25.01.2013 r., sygn. akt V Kzw 1678/12, z dnia 24.09.2013 r., sygn. akt V Kzw 1100/13, k. 87-103, postanowienie Sądu Rejonowego dla Krakowa – Nowej Huty z dnia 21.04.2011 r., sygn. akt II Ko 4036,13/N, k. 104, pismo powoda z dnia 8.02.2011, k. 86.

W dniu 16.05.2013 r. biegli lekarze psychiatrzy A. M. i K. S. oraz psycholog G. M., będące pracownikami Szpitala im. dr J. B. w K., wydały opinię sądowo-psychiatryczną o stanie zdrowia psychicznego powoda M. W..

W spornej opinii lekarze rozpoznali u powoda przewlekłą chorobę psychiczną o charakterze schizofrenii paranoidalnej. Odnieśli się do przebiegu leczenia powoda w pozwanym Szpitalu wskazując, iż w ostatnim okresie negował on leczenie farmakologiczne, domagając się jego zmiany, gdyż uważał, że nie jest właściwie leczony. Po kilkumiesięcznym okresie negocjowania potrzeby kontaktu terapeutycznego z psychologiem wyrażał chęć rozmowy,

natomiast treści, które poruszał podczas terapii głównie dotyczyły wątków o treści seksualnej, wulgarnej. Biegli podali, iż zaobserwowali u powoda rozhamowanie seksualne, że nagabuje również seksualnie (werbalnie) terapeutów oddziału, jest wesółkowany, nieadekwatny w wypowiedziach i zachowaniu, ma zniesioną kontrolę popędów, pozostaje wobec tego faktu bezkrytyczny. Zdaniem biegłych trudno było realizować wobec powoda założony program terapeutyczny, gdyż pozostaje bierny, mało aktywny w trakcie zajęć i w czasie wolnym. Powód wykazywał brak poczucia choroby psychicznej, zaprzeczał postawionej diagnozie, uważał, że nigdy nie miał objawów schizofrenii paranoidalnej. Dużo czytał, ale głównie po to, by negować chorobę i podważyć zdanie zespołu terapeutycznego. Uznawał, że mógł mieć w przeszłości problemy psychiczne, ale nie były one szkodliwe i według niego nie wymagają leczenia i w związku z tym twierdził, że niesłusznie przebywa na Oddziale.

Dalej biegli stwierdzili, iż powód pozostaje nadal bezkrytyczny wobec popełnionych czynów zabronionych, zaprzecza ich dokonaniu oraz ewentualnej ich szkodliwości społecznej. Przyjmuje postawę wyższościową wobec innych pacjentów oraz personelu. Złośliwie i prowokująco zachowuje się w stosunku do innych pacjentów, nęka ich psychicznie (werbalnie), nachodzi, nagabuje, komentuje i wyśmiewa się z dokonanych przez nich czynów zabronionych oraz ich choroby psychicznej, sprowokował jednego z pacjentów do czynnej agresji uwagami pod jego adresem. Stosuje też groźby pod adresem personelu, lekarzy, psychologów i terapeutów (umieszczeniem na neofaszystowskich stronach, oblanie kwasem) oraz innych pacjentów. Przyznaje, iż czerpie radość z takiego zachowania. Pozostaje zupełnie bezkrytyczny wobec swojego postępowania, nie potrafi przewidzieć ani zreflektować konsekwencji postępowania; dotyczy to również samowolnego oddalenia się z oddziału, co do którego podaje kilka sprzecznych wersji. Biegi wskazali, że obserwuje się u powoda brak empatii, rozumienia drugiej osoby oraz nierespektowanie norm społecznych. Powód nie widzi potrzeby kontynuowania leczenia, plany, które tworzy na przyszłość są nierealne i obejmują nielegalną działalność.

We wnioskach opinii biegli wskazali na potrzebę dalszego stosowania środka zabezpieczającego w postaci detencji ze względu, iż nadal nie ustąpiło wysokie prawdopodobieństwo popełnienia przez powoda podobnego czynu prawnie zabronionego o znacznej szkodliwości społecznej, związanego z jego chorobą psychiczną.

dowód: opinia sądowno - psychiatryczna z dnia 16.05.2013 r., k. 21 – 22 – akta II K 1058/13/P.

Przedmiotowa opinia została sporządzona na podstawie przeprowadzonej obserwacji powoda, licznych kontaktów biegłych z powodem, dokumentacji lekarskiej powoda oraz posiadanej przez biegłych wiedzy i doświadczenia zawodowego.

Po jej uprzednim podpisaniu przez lekarzy psychiatrów oraz dyrektora Szpitala (...) im. dr J. B. SPZOZ w K. D. W. w oparciu o przepis art. 203 § 1 k.k.w. została przesłana do Sądu Rejonowego dla Krakowa - Nowej Huty w Krakowie do sygn. akt sprawy II K 1488/08/N.

Powyższą opinię w.w Sąd uznał za przekonującą i prawidłową i w oparciu i jej wnioski postanowił o dalszym zastosowaniu wobec powoda środka zabezpieczającego w postaci umieszczenia w zamkniętym zakładzie psychiatrycznym.

dowód: pismo z dnia 16.05.2013 r., k. 81, postanowienie Sądu Rejonowego dla Krakowa - Nowej Huty z dnia 8.08.2013 r., sygn. akt II Ko 4036/13/N, k.104, przesłuchanie pozwanej G. M., przesłuchanie pozwanej A. M., przesłuchanie pozwanej K. S. - protokół elektroniczny rozprawy z dnia 12.04.2016 r.

Pozwana K. S. była lekarzem prowadzącym powoda podczas jego leczenia w pozwanym Szpitalu. Kilkakrotnie spotykała się z rodzicami powoda przedstawiając im stan zdrowia powoda. Rodzice, głównie matka powoda, negowali rozpoznanie u powoda choroby psychicznej – schizofrenii paranoidalnej, co pogłębiało trudności w jego terapii.

Nie było takiej sytuacji, ażeby pozwana K. S. w rozmowie z powodem, czy też jego rodzicami wskazywała, iż postawienie u powoda diagnozy w postaci stwierdzenia przewlekłej schizofrenii paranoidalnej było podyktowane zamiarem

uniknięcia podważenia opinii uprzednio wydanej przez biegłego dr n. med. S. T. (2). Pozwana nie twierdziła też nigdy, że powód nie jest chory na przewlekłą schizofrenię paranoidalną.

dowód: zeznania świadka S. W., protokół k. 144 – 145, przesłuchanie pozwanej K. S. - protokół elektroniczny rozprawy z dnia 12.04.2016 r.

Powód w kontaktach z rodzicami skarżył się na relacje z innymi pacjentami, że mu dokuczają, że został pobity. Twierdził też, że jest niesłusznie i bezprawnie umieszczony w pozwanym Szpitalu. Uważał, że jest ofiarą różnych zajęć. Nigdy nie przedstawiał swojej osoby jako prowokatora, czy inicjatora zaistniałych sytuacji.

dowód: zeznania świadka S. W., protokół k. 144 – 145, przesłuchanie powoda, k. 257 – 258, przesłuchanie pozwanej K. S. - protokół elektroniczny rozprawy z dnia 12.04.2016 r.

Pozwana G. M. podczas swojej pracy spotykała powoda codziennie na zajęciach w ramach społeczności terapeutycznych oraz na zajęciach grupowych, które prowadziła dla chorych. Często też rozmawiała z powodem, zwracając mu uwagę na jego niestosowne zachowanie w stosunku do innych pacjentów, polegające w szczególności na ich nękanii oraz wyzywaniu. Niektóre sytuacje związane zachowaniem powoda były omawiane na zajęciach terapeutycznych w grupie; dotyczyło to m.in. jego zachowania polegającego na zdobywaniu numerów telefonów poprzez obserwację wybieranych przez pacjentów cyfr na klawiaturze aparatu i następnie telefonowaniu do ich rodzin. Podczas konfrontacji na grupie terapeutycznej powód nie widział w swoim zachowaniu nic negatywnego, śmiał się.

dowód: przesłuchanie powoda, k. 257 – 258, przesłuchanie pozwanej G. M., przesłuchanie pozwanej A. M., przesłuchanie pozwanej K. S. - protokół elektroniczny rozprawy z dnia 12.04.2016 r.

W trakcie pobytu powoda w pozwanej placówce nasilenie choroby powoda -schizofrenii paranoidalnej ulegało zmianie. Bywało, że występowały u niego okresy dyskretnej i krótkotrwałej poprawy stanu zdrowia, jednakże przez większą część jego pobytu można było zaobserwować u niego zaburzenia zachowania, bezkrytycyzm, brak wglądu w swoją chorobę, negowanie konieczności stosowania farmakoterapii, negowanie faktu stwierdzenia schizofrenii paranoidalnej.

dowód: przesłuchanie pozwanej G. M., przesłuchanie pozwanej A. M., przesłuchanie pozwanej K. S. - protokół elektroniczny rozprawy z dnia 12.04.2016 r.

W dniu 26.09.2013 r. powód M. W. wniósł do Sądu Rejonowego dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie, Wydział II Karny prywatny akt oskarżenia, w którym oskarżył K. S., M. B., J. S., A. M., K. M., J. G. o to, że w opiniach z dnia 23.11.2012 r., 16.05.2013 r. i 15.07.2013 r. sporządzonych przez w.w. osoby, została podana nieprawda co do jego stanu zdrowia, co znieważało powoda i naraziło go na utratę zaufania niezbędnego dla prowadzenia działalności gospodarczej oraz poniżyło w opinii publicznej, tj. o czyny z art 212 k.k. i 216 kk. Działając jako oskarżyciel prywatny powód zakwestionował zawarte w w.w. opiniach zwroty np. „że pozostaje bezkrytyczny wobec swojego postępowania”, „nagabuje seksualnie terapeutów oddziału”, wskazując, że przedstawione w nich sytuacje nie miały miejsca, a w konsekwencji został nimi znieważony i poniżony. Ponadto wskazał, że posądzanie go o zachowania, które nie miały miejsca, o stany schizofreniczne powoduje utratę zaufania dla wykonywania w przyszłości działalności gospodarczej.

Postanowieniem z dnia 15.05.2014 r. Sąd Rejonowy dla Krakowa-Podgórze w Krakowie, Wydział II Karny, sygn. akt II K 1058/13/P, na zasadzie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k., umorzył postępowanie karne przeciwko w.w. osobom o czyny zarzucane im aktem oskarżenia wobec stwierdzenia, iż czyny nie zawierają znamion czynu zabronionego.

Powyższe orzeczenie Sąd Okręgowy w Krakowie, Wydział IV Kamy - Odwoławczy, Sekcja ds. postępowań szczególnych i wykroczeń, sygn. akt IV Kz 133/14, postanowieniem z dnia 16.09.2014 r. utrzymał w mocy.

dowód: prywatny akt oskarżenia z dnia 24.09.2013 r., k. 3-4, postanowienie z dnia 15.05.2014 r. Sądu Rejonowego dla Krakowa-Podgórze w Krakowie, Wydział II Karny, sygn. akt II K 1058/13/P wraz z uzasadnieniem, k. 136 – 138, postanowienie z dnia 16.09.2014 r. Sądu Okręgowego w Krakowie, Wydział IV Kamy - Odwoławczy, Sekcja ds.

postępowań szczególnych i wykroczeń, sygn. akt IV Kz 133/14, wraz z uzasadnieniem, k. 166 – 169 – akta II K 1058/13/P.

Powyższy stan faktyczny ustalił Sąd na podstawie dowodów z dokumentów, zeznań świadków oraz zeznań stron.

W ocenie Sądu dokumenty urzędowe jako sporządzone w przepisanej formie przez powołane do tego organy w zakresie ich działania stanowiły dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Brak było również przesłanek do kwestionowania autentyczności przedstawionych przez strony dokumentów prywatnych.

Sąd w całości dał wiarę zeznaniom pozwanych, oceniając je jako logiczne, w istotnych fragmentach stanowcze i spójne. Zeznania te były wyważone, cechował je obiektywizm, korespondowały także z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie. Osoby te przedstawiły w sposób koherentny i wiarygodny przebieg leczenia powoda w pozwanej placówce oraz jego zachowanie względem innych pacjentów i personelu medycznego. W ocenie Sądu nie ujawniły się żadne okoliczności pozwalające na zakwestionowanie wiarygodności zeznań tych osób.

Jako niewiarygodne w znacznym zakresie Sąd ocenił zeznania powoda, z uwagi na ich sprzeczność z pozostałym wiarygodnym materiałem dowodowym, w szczególności z dowodami z dokumentów i zeznaniami pozwanych, z których wynikało, że opisane w opinii zachowania powoda, których istnienie konsekwentnie negował, faktycznie miały miejsce i stały się podstawą do zawarcia w opinii ostatecznych jej wniosków.

Sąd częściowo dał wiarę zeznaniom świadka S. W., mianowicie w zakresie pokrywającym się z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym ocenionym jako wiarygodny. Należy podkreślić, że świadek ten swą wiedzę o przebiegu pobytu powoda w Szpitalu im. dr J. B. w K., w tym relacjach jakie panowały między powodem a pacjentami oraz jego stosunku do choroby i personelu medycznego, czerpał w zasadniczej mierze z relacji powoda, przyjmując je bezkrytycznie za prawdziwe. Osobiście sam rzadko bywał w zakładzie leczniczym, gdzie przebywał powód, zaś informacji przekazywanych na temat syna przez lekarzy psychiatrów nie uznawał za przekonujące.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Brak jakiegokolwiek podstawy do stwierdzenia bezprawności działania pozwanych lekarzy oraz Szpitala przy wydawaniu spornej opinii co sprawia, że brak podstaw do przypisania pozwany odpowiedzialności z tytułu naruszenia dóbr osobistych powoda na podstawie art. 24 § 1 k.c.

Zarówno pozwany Szpital im. dr J. B. w K. jak i pozwane G. M., D. W., A. M. i K. S., będące lekarzami zatrudnionymi w.w. placówce, działały bowiem w ramach obowiązującego porządku prawnego.

Kwestionowana przez powoda opinia sądowo - psychiatryczna z dnia 16.05.2013 r. została sporządzona w toku postępowania karnego wykonawczego prowadzonego przez Sąd Rejonowy dla Krakowa – Nowej Huty w Krakowie. Postanowieniem z dnia 9.03.2009 r. Sąd ten umorzył wobec powoda postępowanie karne wobec zaistnienia przesłanek określonych w art. 31 § 1 k.k. i na mocy art. 93 oraz art. 94 § 1 k.k. orzekł wobec powoda środek zabezpieczający w postaci umieszczenia w zamkniętym zakładzie psychiatrycznym.

Pozwany Szpital im. dr J. B. w K., działający jako zakład psychiatryczny, jak i wytypowani do sporządzenia opinii lekarze, wykonywali swoje czynności w oparciu o obowiązujące przepisy prawa. Zgodnie z art. 203 § 1 k.k.w. kierownik zakładu psychiatrycznego, w którym wykonuje się środek zabezpieczający, nie rzadziej niż co 6 miesięcy, przesyła do sądu opinię o stanie zdrowia sprawcy umieszczonego w tym zakładzie i o postępach w leczeniu lub terapii. Sporządzenie zatem w.w. opinii, a następnie przesłanie jej do sądu było realizacją ustawowego obowiązku prawnego. Opinia ta została sporządzona na podstawie długookresowej obserwacji powoda przez lekarzy psychiatrów

i psychologa oraz jego dokumentacji medycznej, przy wykorzystaniu wiedzy pozwanych jako lekarzy psychiatrów i psychologów klinicznych z wieloletnim doświadczeniu zawodowym.

Niewątpliwie każdorazowo formułowanie wypowiedzi na temat zdrowia psychicznego wkracza w sferę dóbr osobistych osoby, której wypowiedzi te dotyczą. Użyte w opinii sformułowania są jednakże oględne, wyważone, uzasadnione zakresem rzeczowej potrzeby. Brak jest jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, ażeby nie oddawały one rzeczywistych zachowań powoda jako pacjenta. Zdaniem Sądu żadnego ze sformułowań zawartych w opinii nie można uznać za dyskryminujące powoda, zmierzające do jego szkany bądź wyrządzenia mu szkody, są one formułowane przy uwzględnieniu zasady poszanowania praw powoda jako pacjenta (por. w tym zakresie wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 11.05.005 r., IACa 1875/04, Lex nr 166822).

Walog dowodowy opinii sporządzonej przez pozwane został oceniony przez organ procesowy, który dopuścił z niej dowód i dowód ten przeprowadził. Ostateczna ocena kompetencji pozwanych lekarzy i prawidłowości sporządzenia opinii należała bowiem do sądu, który uznał poziom teoretycznych i praktycznych wiadomości specjalnych posiadanych przez pozwane za wystarczający, a opinię za prawidłową i przydatną dla rozstrzygnięcia co do dalszego utrzymania w stosunku do powoda środka zabezpieczającego.

Stwierdzenie powołanych okoliczności wystarczające jest dla oceny ewentualnej bezprawności działania pozwanych (por.: powołany wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 11.05.005 r., IACa 1875/04, Lex nr 166822). Sprawia to, że nieprzydatny dla rozstrzygnięcia jest dowód z opinii biegłych psychiatrów, o którego przeprowadzenie wnioskuje pełnomocnik powoda (art. 217 §3 k.p.c.). Brak jest bowiem podstaw do stwierdzenia, aby te zachowania powoda, które zostały przytoczone w spornej opinii nie miały miejsca co sprawia, że dowód z opinii biegłych nie byłby celowy, nie może on bowiem służyć ustaleniu tego rodzaju faktów. W pozostałym zaś zakresie stwierdzić należy, iż do uchylenia ewentualnej bezprawności działań pozwanych wystarczającym jest, aby opinia została sporządzona w warunkach uprzednio już wskazanych, a zatem w ramach toczącego się postępowania sądowego, z wykorzystaniem koniecznego i niezbędnego materiału w postaci dokumentacji medycznej powoda i obserwacji jego zachowań, przy użyciu sformułowań, oględnych, konkretnych i rzeczowych. Bez znaczenia zatem dla rozstrzygnięcia pozostaje ewentualna odmienna ocena stanu zdrowia powoda przez innego biegłego.

Mając powyższe na względzie Sąd na podstawie wyżej powołanego przepisu orzekł ja w pkt I. sentencji.

Biorąc pod rozwagę szczególną sytuację życiową, w jakiej powód obecnie się znajduje i wykazaną przez powoda jego trudną sytuację materialną Sąd, na zasadzie art. 102 k.p.c., odstąpił od obciążania powoda kosztami procesu.

O nieuiszczonych kosztach pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu orzekł Sąd na zasadzie §2 ust. 1-3, §11 ust. 1 pkt 2 i §19-20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1348 z późn. zm.) i §22 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2015 r., poz. 1801).